

• • • • Fa una entremaliadura cada setmana • • • •

ANY 1.er • BARCELONA, 24 DESEMBRE 1904 • NÚM. 52

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIO
Catalunya, un any. . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

Any nou vida nova

La eternitat no té espera,
fes via, que ve l'any nou,
¡depressa! y si no'n sab prou
l'entrauré d'igual manera.

ENTREMALIADURAS

De tots es prou sabuda la dita popular *Per Nadal cada ovella a son corral*, lo que vol dir que'n aquesta diada se la considera la festa més grossa de l'any, y cóm no, si en ella se conmemora lo naixement de Deu fet Home; per això a tot lo mon cristiá de temps molt llunyans, tothom, desde 'l més rich al més pobre, la celebran, y las familias que's troban dispersas se reuneixen a la llar payral pera celebrar junts la diada ab major alegría.

A Catalunya ha sigut sempre molt senyalada la seva celebració, de tal manera que desde l'any 1350 quedá estatuhit se comensés la calendació per Nadal, de modo que tots los documents senyalavan aquest día com el primer de l'any.

Y com en aquesta diada era conoctut que'l monarca de Catalunya convidés a dinar als Concellers de Barcelona, que s'assentavan a la mateixa taula, a la que no hi mancava lo bon ví, las neulas y turrons, que eran los postres propis del día; igual que repartir estrenas, que alguns actualment ne diuhen *aguinaldos*, cosa que comensá a practicarse el sigle XIV, quals estrenas en son origen consistía en fruytas ó ví, lo que també se va conservant, si bé s'hi han afegit las estrenas en diner.

També en algunas iglesias, com a la parroquia de Santa María del Mar, s'obsequiava ab cocas ensucradas als obrers y altres senyors Oficials de l'Obra, cosa que's trova practicada actualment en alguns poblets de montanya, axís com aquella piadosa costúm tradicional en deixar un bon caliu a la llar pera que's conservi tota la nit, puig es creensa popular que la Mare de Deu en aquesta diada va per las casas, devallant per la xamaneya, a escalfarhi la robeta del Jesuset.

Y com ja n'hi haurá prou enparlar de l'antigor, recordém un xich lo que'm deya un apotecari, que per Nadal era quan despatxava més medicinas purgants, gracias als enfits que l'excés en lo menjar s'originan; ab això recordeu que *la regla mantè'l cos y fa anar dretas las cosas*, y axís aconseguireu molts Nadals ab salut y alegría, com vos desitja

En Patufet

Jesús als noys

Jesús:

Veniu a ma presencia,
noyets, veniu a mi;
las flors de la ignocencia
son flors del meu jardí.
Seguiu le meu exemple,
seguiulo ab cor fidel:
de casa cap al temple,
del temple cap al cel.

—

Chor de noys:

Anèm, Jesús nos crida,
anemhi tots, anèm;
al cel, hont nos convida,
ab àngels jugarém.

—

Jesús:

Creyeu a vostre pare,
ameu vostre germá;
seguiu a vostra mare
que al cel vos guiará;
Jo he mort per tots vosaltres,
mon cor de amor es ple;
Amauvos uns als altres,
jo a tots vos amaré.

—

Chor de noys:

Anèm, Jesús nos crida,
anemhi tots, anèm;
al cel, hont nos convida,
ab àngels jugarém.

—

Jesús:

Lo vici es una oruga,
vosaltres sou las flors;
Que may lo vici puga
tacar los vostres cors;
Veniu a ma presencia,
noyets, veniu a mi;
las flors de la ignocencia
son flors del meu jardí.

—

Chor de noys:

Anèm, Jesús nos crida,
anemhi tots, anèm;
al cel, hont nos convida,
ab àngels jugarém.

† Jacinto Verdaguer

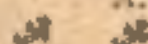

¡Ves si no *valdria más*
que *ahora* qu'estém en l'hivern
fes un *poco de calor*
y en *verano* un *chich* de fret!

Caritat

Un dervis de Morería,
creyent dels bons, plé de zel,
la gloria me prometía
y'm volía doná'l cel.
Y tot era predicar
aixís que'ns trobavam sols
y volerme'l cel donar
tant si vols, com si no vols.
Mes quan la fam m'apretava
y li demanava pá,
tot resant me contestava
—¡Que Deu t'ampari, germá!—
Y com que jo no podía
duptar d'un sant plé de zel,
vaig pensar que a Morería
mès car hi va'l pá que' l cel.

A. Pagès de Puig

LO GALL DEL APOTECARI

Era un bon home l'Apotecari, sempre derrera del taulell despatxant ab molt de cuydado las receptas, perque era lo que ell deya:

—Una equivocació pot costar la vida d'una persona, y es necessari posarhi tots los cinch sentits.

Quan arribava l'hora del dinar, respirava, perque descansava y menjava de gust, puig l'Apotecaria, qu'era una guapassa dona, estimava al seu marit y feya quant d' ella dependia, perque tingués los plats que més li agradavan, en particular aquellas mandonguillas ab salsa de vi, y las costellas ab such de perdiu. Si l'Apotacari trobava algun defecte al menjar solia dir:

—Sembla lo gall de Nadal.

Vaig volguer saber qué era alló del gall del Nadal y l' Apotecari'm va dir, fent una ganyota:

—Mes val no recordarho, perque se'm regiran las tripas.

Y l'Apotecaria va afegir:

—No m'en parli. ¡Quin xasco!

A la cansaladera, establerta devant de la farmacia, li vaig preguntar si sabia perque aquell matrimoni feya esgarrifansas sempre que's recordava del gall de Nadal, y va esclafir a riure y no'n vaig poguer treure l'aygua neta.

Era molt amich de l'Apotacari y la vigilia del seu Sant, li vaig enviar un cistell de naps de Capmany, aquells naps macissos gustosos, aromátichs, com no n'hi ha d'altres en tota la terra hont se cullen naps. Lo present fou tant ben rebut, que l'Apotacari'm digué.

—Demá tindré ánech ab naps: y ja que'n menjarém gracias a vosté, es just que vosté també en disfruti dinant ab nosaltres. Suposo que no'm desayrará.

—¡Que l'he de desayrar, sant cristiá!

¡Quin dinar y quin anech! ¡Que n'era de bo! Després dels postres, varem pendre café y l'Apotecari va treure un habano pera mi y un altre pera ell, d'una capsa que tenia arreconada y que sols obria per las festas anyals, per la del poble y la del seu Sant. Estava satisfet lo bon home, y entre un sospir de goig y una fumada al ayre, va dir:

—L'anech si que no semblava'l gall de Nadal.

—Home de Deu, ¿fará lo favor d'esplicarme qué es aixó del gall de Nadal?

—Avuy si que li contaré, perque l'anech ab naps me fa oblidar lo gall, Noya. pórtam una copeta de licor, que avuy no s'ha d'estalviar res. Donchs sápiga que avans de venir a establirme aquí, vaig comprar una farmacia d'un poble de la costa.

Prop de la botiga hi havía una fábrica de conservas.

Donchs com deya, y si no ho deya, ho dich, lo fabricant y jo'ns varem fer molt amichs, ell me donava tantas latas de sardina com volia, y jo no li cobrava las medicinas.

Com las sardinas no'm costavan res,ne menjava moltas, tantas, que vaig acabar per aborrirlas; després, fins la olor me feya basca, y tanta fou la aprensió, que vaig fer tapiar una finestra que donava al pati de la fábrica per no sentir la farúm del oli fregit ni la fortor de las mocas. Al últim ja no era'l gust y la fortor lo que'm marejava, puig si algú parlava de peix, ja n'hi havia prou.

Ara be: la gent d'aquell poble era molt bona, mes tenia lo defecte de ser desmemoriada quan se tractava de pagarme la conducta. Per pochs rals al any jo m'obligava a donalshi las medicinas, devegadas fins volian que a la conducta hi anessin compresos los remeys que'l manescal receptava pel bestiar, y després se descuydavan de pagarme.

Jo prou hi feya memoria, mes ells, que demá, que demá passat, que l'altre, y axís anavam passant.

Ara be?: hi havia un dels trevalladors de la fá fábrica que havía consumit moltas receptas y no'm donava res. Un día la meva dona va trobar a la del travallador y li va dir:

—Agneta, ¿no podriaho fer un esfors y pagar la conducta?

—¡Ay, senyora, prou voldría, mes no puch!

—¡Sabeu qu'es trist que tinguém de donarvos medicinas sense cobrar res!

—Cregui que no es per falta de voluntat. Si pogués pagar, no m'ho hauría de demanar duas vegadas.

—Ja sé un medi, va dir la de casa, creyent haver tingut una gran idea.

—¿Quin?

—He vist que crieu dos galls d'indis. Ara s'acosta Nadal, y si me'n doneu un, quedém en paus.

—Está dit y li donaré lo més gros.

—L'heu de criar fins a Sant Tomás, perqué a casa no tením lloch.

—Perdi cuydado.

—La meva dona me va dir tot lo que havía fet, y veliaquí un Apotecari entussiasmat. Per Sant Tomás me varen portar lo gall, una pessa com una torra. Un cop mort y plomat donava gust mirarlo, perque estava gras com un toixó.

Vingué tot lo vehinat a veurel; y tothom deya:

—¡Quin gallás! No hi ha gall d'indi com lo de l'Apotecari.

Al pensar que m'havía de menjar aquell gall la boca se 'm tornava aygua.

Ens varem gastar molts de diners en farsirlo; lo varem dur al forn, y al fí, en sent Nadal, després dels macarróns y la carn d'olla, se posá lo gall a taula.

Li planto la forquilla, ne tallo un bon tros; serveixo a la dona, me serveixo; plantém la primera mossegada, comensém a mastegar, la dona fá una ganyota y'm mira, y jo m'aixeco depressa y comenso a treure tot lo que havia menjat.

Aquell malehit gall l'havía criat lo trevallador de la fábrica de conservas donantli mocas y caps de peix.

Vaig estar malalt del fástich, y lo pitjor fou que com tothom havía vist lo gall, tots los que venían a la botiga per receptas si'm trobavan al carrer me preguntavan:

—¿Qué tal lo gall, senyor Apotecari? ¡Que'n deuría ser de bó!

Després se va saber lo succehit y la gent me deyan rihent:

—¿Qué tal lo gall, senyor Apotecari?

De tant sentir parlar del gall, vaig tenir por de tornarme boig y vaig acabar per vendre la botiga y venirmen a aquest poble.

Li dich que n'hi havía un tip. Noya, un'altra copeta.

Y ara que ja sab lo que volía, li prego que no'm torni a parlar may més d'aquell gall fabricat ab mocas de peix.

TEODOR BARÓ

—Vos que sou un bon *joquey*
que sabeu tant de montar,
¿me'n voldriau ensenyar?
—Prou...
—Sens' ferme un mal joch, hey!

Cansoneta de Nadal

Al ple de la gelada
s'esbadalla la flor,
al fons de la foscuria
brilla la llum del sol.

Al fons de la foscuria florida soleyada,
a l'hivernal gelada desconsola l'amor.
L'estel de la dolcesa floreix a l'establia,
perfuma lliri-rosa, la palla de Bethlém,
lleu bressoleig li allarga la falda de María
tendrivolas tonadas nosaltres li cantém.

Omple de la Nadala
la jovenil corola
de llágrimes tant dolsas
qu'hi posin més blancor;
y canta la naixensa
d'Aquell que'ns aconsola
engarlandantnos l'ánima
de violes d'amor.

XAVIER VIURA

Sant Cristófol nano

o de cóm vingueren los esguerrats al mon

Quan era més petit del que soch, la meva avia, pera ferme estar quiet, me contava qüentos y rondallas, y entre la munió d'ells un n'hi hagué que per lo original m'agradá més que'ls altres, y encare que alguns de vosaltres ja'l sabreu, n'hi han molts qu'encare no l'han sentit; pera aquets lo dich, y va de qüento:

Una vegada era un home que de nom se deya Cristófol, y tan bó y exemplar fou, que molts dels seus vehins li tenían enveja y li ocasionavan molts disgustos.

Un día qu'estava en oració se li presentá un ángel y li digué:

—Escolta, Cristófol: Deu, ab sa divina bondat, agrahit a las mercés per tú fetas quan lo passares pel riu, vol recompensarte y m'envía a mi pera que't diga que't preparis pera demá, que vindré a buscarte pera gosar pera sempre més la seva santa companyía.

Ab una paraula: li va dir que se l'empujaría al cel. ¡Podeu contar si'n va estar de content. Ell que per correspondre al convit de Nos-

Un lladre de be ó l'ab

I —¡Alto aquí, vatua n'ell!
—¡¡¡Jesús, María y Joseph!!!
¡Qué'm voleu fer un estrep,
ó inspeccionarme'l cervell!

II —No temau, deix
—Pro, *sinyor* no
—Quan hagi arre
del tot lliure os d

tre Senyor, ja que de l'ánima estava completament preparat, se li va ocorrer, per anar més ben arreglat de roba, ferse unas calsas novas, y dit y fet, ell que se'n va a cal sastre y li diu:

—Que Deu vos guard, bon amich; vinch perque'm feu unas calsas, pero ab la condició de que han d'estar fetas per demá mateix sens falta.

—No podrá pas esser—li digué lo sastre;—tinch molta feyna.

—Be, home, me sembla que per unas calsas no us vindrá d'aquí.

—¿Qué haveu d'anar a algun enterro?

—No cá; en un lloch molt bonich.

—Donchs, si no m'ho diheu no las faig.

Y que si son verdas, que si son maduras; que dadas y que tornadas, no va tenir més remey qu'explicarli per pessas menudas lo que li havía dit l'ángel.

Ab tot lo explicat, lo sastre va dirse: vetaquí una bona ocasió pera anar al cel. Posaré unas anelletas al capdevall dels pantalons, y axís quan se l'enduguin m'hi agafaré y cap al cel faltan sastres.

abrich de plomas]

deixeume fè.
· no fassi bromas!...
arrencat prou plomas
os deixaré.

III ...Y aquí'm teniu un abrich,
sense menester ser sastre,
fet ab plomas de pollastre
y ab *cola*, qu'es lo més *chic*.

Vetaquí que la dona del sastre (que tenía molt mal génit) quan aquest arrivá a dalt pera sopar, ella que li pregunta.

—Joseph (que aquest era el nom del sastre), vull que'm diguis qué has fet tant de temps á baix, o sino 't badaré 'l cap.

—Mira, t'ho diré, pero ab la condició de que no ho has de dir a ningú.

Y li explicá tot lo de anar al cel y lo de las anelletas, y ella digué qu'ell també se'n posés unas pera agafarsi ella.

Portada pel goig, no s'ho pogué retenir y ho digué a las sevas amigas y totas acordaren posarse unas anelletas al capdevall de las faldillas; mes també las donas ho digueren als seus marits y tot le poble en pés a l'endemá se reunía als voltants de la casa de'n Cristótol.

Quan fou l'hora de marxar, l'ángel baixá a buscarlo y se l'endugué pels ayres; mes, quan fou a l'alsada del campaná, li digué:

—Minyó, he observat que com més va més pesas, y si pretens emportarten a tot lo poble al cel, t'has tallat de mitj a mitj, que allavors no hi entrarás tú tampoch.

—Esperat una mica més —li digué en Cristófol.

Y quan foren a l'alsada que'n Cristófol cregué convenient, no feu més que descordarse las calsas, y aquestas, ab lo pes del sastre y sos acompanyants, prompte s'escorregueren y caygueren tots en terra altra vegada y fets una truyta.

Y es clar: ab la cayguda lo sastre quedá sense cap, l'altre sense bras, aquell sense cama, y d'aquí prové l'origen d'haverhi tants esguerrats al mon.

E. C. Homs

Nadal

S'omple de neu la vall fonda,
las fullas cauhen del arbre,
lo vell en fret se deixonda;
tot lo que toca apar marbre.
Y'ls baylets del bell cortal
ab goig cridan:—¡Ja es Nadal!
Sento al cor esgarrifansa
sent com soch encar poncella,
es la natural frisansa
del amor que s'esbadella;
Y'l galán crida ben alt:
—Amor meu, som a Nadal.

A. Busquets Punset

Nit de Nadal

La mare:

—Ja son las vuyt, fillets meus,
y a las dotze ha de baixar;
anausen al llit depressa,
qu'aixis qu'ella arrivará
un crit us faré y veuréula
ab lo Jesuset a bras

¡Ay, com ne peta la llenya!
¡Ay, com flameja la llar!

—

Vindrá ab faldillas de seda,
ab lo front tot encerclat,
portará un mantell de glassa
brodat desde dalt a baix,
y per botons, dos estrellas
que fan los ulls aclucar.

¡Ay, com ne peta la llenya! etc.

—

Lo bon Jesús que dú als brassos
n'es ros com un camp segat,
Las galtonas las té frescas
com dugas rosas de Maig,
y sos ulls son tant brillosos,
que no hi ha més que mirar!

¡Ay, com ne peta la llenya! etc.

—

Quan ella arriva, s'assenta
aquí, devora la llar;
son fill petitet desbolca
y escalfa'l bolqué en lo flam
y aprés a volcarlo torna
y no se la veu d'un any.

¡Ay, com ne peta la llenya! etc.

—

Quan ella ve, las campanas
ne repican a compás,
y a totas las veus dels ángels
al cel se las sent cantar,
y es qu'ells a professó feta
la acompanyan aquí baix.

¡Ay, com ne peta la llenya! etc.

—

Las estrelletas tremolan,
lo cel se posa tot clar,
los núvols semblan de plata,
los arbres florits están,
y'ls aucells creyent qu'es dia
se posan a refilar.

¡Ay, com ne peta la llenya! etc.

—

Ja son las vuyt, fillets meus,
y a las dotze ha de baixar,
anausen al llit depressa,
qu'aixis qu'ella arrivará,
un crit'us faré y veuréula
ab lo Jesuset al bras.

¡Ay, com ne peta la llenya! etc.

—

Lo fill gran
¿ què? Per la xemeneya
¿ pot la Verge passar?
Lo fill mitja
a totas las casas mare,
va la Verge al plegat?
Lo fill xich
y al bon Jesuset que porta,
s'l deixa gelat lo glas?
¡Ay com ne peta la llenya! etc.

—

La mare
e prou qu'ho sab reu s. h. baixa
pels los masos demà
prou que ho veure si hi passa,
es que la son no us cal
e prou que'l us d ran si'l mata
si'l deixa v. lo glas
¡Ay, com ne peta la llenya! etc

Lo fill gran
No'm desper eu pas quan baixi
que a temps jo no hi fora pas
Lo fill mitja
Pus a m. , desperteume,
que veureho m'agradarà
Lo fill xich
Endaume q a. ella amb
ae ab lo seu nen vul jugar
¡Ay, com ne peta la llenya!
¡Ay, com flameja la llar,

† Francesch Pel Briz

G ra fuli giral depressa
ja l he vist a Salvador
quan Maria de Magdala
li banya ls p en l rs,
quan malehex y resseca
la f g ra d altre'l bosch
quan en lo temple castiga
mercaders profanad rs
quan li demana a s n pare
que aparti l ca er de mort
G ra full gira depressa
vull veurel volat de noys
que li p n la falda,
que se pug n al cel
An el G mera

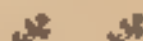
La brodadora santa

A la meva amigueta
Maria Verges y Xicola

La Mare de Deu
un nat brodava,
brodava un ansol
fistonat de plata.

Sant Joseph que ho veu
ja n'hi preguntava
—¿Què es aixo mulle
que a n'eis us encanta?
La Mare de Deu
ja n'hi contestava
Es pel nostre fill,
que de fret plorava,
es pel bon Jesus,
que al a dins l'estable
va pl rant de fret
demunt de la palla

La Mare de Deu
un ra brodava
br dava anso
fist nat de plata
Gil A at

Bona mare

—M , *mamà*, què n cas
son aquestas papa nas
qu'ara hi cassat
—¡Pobr ss nas
¿Y no m'ho d us ab temor
¿Ab temor No es una gota
¿Qu he fet mal?
Com ma a filla
tu divertirte senzilla
m'ha fet al u j de or
Eixos v la ors insectes,
que a tu vida no danyavan,
a mp ls de l ayre volavan
com tu orres per aqu
Mes ara que ja pr y as
se veuhen en tas ma etas
m ralas com sas aletas
no saben per poguer fugir
l s la f res, que ve
dona sh l goig que ansian
¿No comprens q e s nur rian
ab ton desitj importu?

Si un gegant volgués matarte,
tu hi veurías grans defectes,
donchs tampoch éxos insectes
no ho veu en que'ls matas tú.

FERRAN ANQU[illegible]

La filla del pagés

Cansó popular

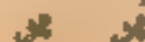
Un pobre pagés — tenía una filla
tenía quinz'anys — y encara no fila.
La nit de Nadal — es nit d'alegría,
pren blosa y fus — dona un tom per vila,
trova'l seu galant — lo qu'ella volía.
—Hont aneu, Joan? — D'hont veniu,
[María?
De ca'l teixidor — d'urdir pessa fina.
Setze canas hi ha — hi mancan las quinze,
que'n farem de drap, senyora María?
Ne farem llansols — llansols y camisas
del que sobrará — pararem botiga
y dels retalets — vestirem las ninas,
taralá — tarará
taralá
vestirem las ninas.

Las apariencias...

Al acabar l'any passat,
a casa varem comprar
un *blok* nou per l'any seguent
tot escrit en catalá.
Quan lo varem comensar
mon germanet digué al avi:
—¿Tan gros? may s'acabará.
—Ja m'ho sabrás dir, Manel.
Y quan no sos tendres dits
arrancavan tant paper
se quedá a trovar l'avi
digueren: ¿No n'hi ha més?
—Y donchs veus com aquell plec
que semblava que hi hagués tants
avuy un demá'l mateix,
tots s'han anat acabant.
Lo mateix passa a la vida,
sols que'es un *blok* molt més gran
se n'arrenca un full diari
fins que ja més no'n hi haurán.

ERNEST BALLÚS

Estos dos que se *barajan*
a la ley faltando están
porque hoy somos domingo
y es *descans* dominical.

Lo gall de Nadal

Avuy menjarem lo gall
ab las neulas y turrons
y licors d'aquells més bons
que se'n beuhen un cop l'any.
Ab quin gust que ho tastarem
pro tinguéu ben entés
que avans de menjarne res
la [illegible] oirem.
Y farém cagá'l tió
ab juguets, vins y turrons,
fruytas, neulas [illegible] bons
y per fi de festa, un [illegible]

JOAN LLENAS (13 anys)

A festa major

— Perqué tocan las campanas?
¿Perqué tant gros rebombori?
—No ho sabeu? Ab grans [illegible]
Ha arribat, fent [illegible] desori,
lo [illegible] amigat
lo nomenat PATUFET,
que ve per jugá'l tió
a nostra Festa major.

SALVADOR DE HITA [illegible]
(13 anys)

INFANTÍVOLA

Quan jo era nin,
quan me contavan
per ferm' sopar
bellas rondallas,
m'esporuguian
y m'espantavan
quan dels follets,
bruixas y fadas
los balls ferestechs
a mi'm contavan.

—

Al aná al llit,
quan me senyava,
entre las creus
veya las fadas,
follets y bruixas
que m'espantavan
entorn del foch
ballant sardanas,
tal com han dit
en las rondallas.

—

Al adormirm'
sempre somniava
com vora'l foch,
ben acobladas,
dantse las mans
juntas ballavan,
follets y bruixas
y lletjas fadas,
los balls fantástichs
de las rondallas.

—

Al dematí,
al despertarme,
un raig de sol
mon llit besava
y en la claror
veya las fadas,
follets y bruixas
com me voltavan;
jo, tremolant,
tot m'arronsava;
sens fer soroll
dintre ma cambra
sentía entrar
la meva mare,
y veya com
esbojarradas
fugian lluny,
escabellantse,
follets y bruixas,
bruixas y fadas,
tal com m'han dit
en las rondallas.

MAYAMA

1904

Tres classes d'amichs

Una vegada era'l governador d'una illa que fou cridat per son Rey pera que li donés compte de la seva gestió administrativa, tota vegada que havian corregut veus que no li feyan gens de favor.

Los amichs qu'ell tenía per més íntims lo deixaren marxar sens demostrar ni poch ni molt interés; altres, que també 'ls tenía de confiansa, fent un esfors, l'acompanyaren fins el barco, y dels que no n'esperava res, lo seguiren tot lo camí, animantlo, fins als peus del trono, aixís com també s'interesaren pera que, en cas de resultar alguna falta, fos en lo possible atenuada, com aixís va succehir, obtenint lo perdó del Rey.

Axió us prova que'n lo mon hi tenim tres classes d'amichs, als que may en vida sabém classificar y apreciar en son just valor, fins que'ns arriva aquella hora a la que tots havém de pagar tribut. Los primers d'aquets son los *diners y bens terrenals*, que'ns acompanyan únicament fins a l' hora de morir; los segons son los *parents y coneguts*, que'ns deixan al peus de la sepultura, y'ls tercers son las *bonas obras*, que'ns segueixen sempre, puig ab ellas se logra obrir las portas de la eternitat.

Aquestos son los millors amichs.

MIRANIUS

Acudits

Un comediant ja vell deya a son fill:

—Estudia, noy, estudia forsa, que ab lo temps has d'arrivar a ser un Mario o un Calvo.

—De Mario no sé si arrivaré a serho, pero de *calvo*... potser avans d'hora.

—

—¡Noy, quin pessebre que farém a casa!

—¿Qué hi posareu?

—Arbres, masías, rocas...

—Més bonich será 'l meu.

—¿Per qué?

—Perque hi posarém un ángel ab una espasa d'or, y si faig bondat el *papa* diu que hi fará un riu.

J. DURÁN

—

—Quin abrich més maco que portas, Miquel.

—Sí, pero *es* de l'any passat.

—Donchs, jo'm creya que era teu.

—

—Comprim aquet número de la rifa.

—¡Cá! si may trech.

—Axó ray, maregis.

R. VAYREDA

Solucions

a la endevinalla ab premi del núm. 50

S'han rebut 781 solucions, pro d'encertadas 472. Un cop fet lo sorteig entre aquéstas, ha recaygut lo resultat a favor de

En **Enrich Monrós**, de 13 anys, que viu carrer del Pi, núm. 10, tercer, 2.ª, en Barcelona.

Podent passar per aquesta Administració a recullir lo premi, desde dimars 27, qualsevol dia de las 7 y mitja á las 8 y mitja del vespre.

Avisos importants

Los senyors corresponsals qu' estigan en deute en 31 d'aquest mes, deixarán de rebrer lo periódich.

—

Lo **Calendari** sortirá 'l día darrer d'aquest any y valdrá **1 ralet.**

—Als venedors lo descompte de costúm, y no servirém cap pedido que no vinga acompanyat del import.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Felicitació

Als amichs y companys

Com que per acabar l'any
vall fer un extraordinari,
publicant lo Calendari
que temps ha hi tresco ab afany;
cumplint com a bon company
avuy me despediré,
desitjantvos tant sols que
passeu, com passarlas cal,
las grans festas de Nadal
y después... ¡Fins l'any que ve!